

Brev til Sosialin

VI TÁ?

Tað fara fram nógvar lagnar lendarar her í Føroyum, sum hitt almenna ber ábyrgdina av, men spurningurin er, um hitt almenna hevur gjørt sær greitt, at í vissum viðurskiptum kundi tað lønt seg, at latið konar menn komið fram. Ja, eg vil halda, at í flestu viðurskiptum var tað hin sakkona hjálpin, ið átti at verið hin avgerandi. Tó so man tað neyvan vera, tí vit vita, at frá verkfrøðingsstovuni, har tað mong mong ár aftur í tíðina hevur verið sagt, at okkum trýtur fólk, eru nú farnir ikki minni enn 3 verkfrøðingar, men einki hava vit sæð, at tað higartil hevur verið lýst eftir fólk, ella monnum, ið dugu- ligar eru til tey ymisku störvini. Lat okkum í fyrsta lagi nýta okkara serkønu krefturnar, tí teir eru í øllum fornum ódyrari enn mangar av teimum, ið sendir verða í dag frá m. a. verkfrøðingsstovstovuni og út millum manna.

Besta leiðin

Undan seinasta lögtingsvali var »Tingakrossure« ofta ógiviliga mælkur og læt sær at hava eina sterka støðu móti andstöðuflokkinum og vardi tað tá sitandi landstýri við fagrum orðum. M. a. skrivaði blaðið tá:

«... Og tá so er, kann hesin trýk- tur, ið stendur aftanfyrir landsstýrissamgonguna, avgjört vera besta leiðin at ganga til besta framburð fyrir land og fólk okkara, tí á hesum grundarlag- num kann vera virkað meira fjøl- broytt og við fastleika, ið svarar sum best til fólksins veru í verk- um og mentan...»

Veitst tú

AT tjóðveldismenn undan seinasta vali hátiðarlaga lov- áðu veljarunum at stóga dyrtíðni bara teir sluppu frammat; men at vit ongandi hava havt eina so fossandi dyrtíð sum nú.

AT knurrhani er fiskur, sum bæði kann svimja, ganga og flúgva. Hann hevur stivar, langar fjaðr- ar undir búkinum, sum hann kann ganga við, við vanl. fjaðr- unum kann hann »vinja« við og spilar hann út tær stóru síðu- fjaðrarnar kann hann mjúkliga glíða gjøgnum luftina.

AT besti máti at veiða teir stóru kondorarnar í Andesfjallunum er at leggja teimum í rúgvuvs av kjóti; teir eru so áttufrækir og eta so nóg, at teir ikki orka aftur á flog og kunnu tá fang- ast við lasso.

AT í einari einsamallari skeið av mold er meira av livandi kykt- um enn allir heimsins íbúgv- ar, har er ½ trillión bakteriar.

AT eitt vanligt eyga kann skilja í

millum ikki færri enn 100 ymiskar gráar litir.

AT í 90 pst. av øllum heimsins flogum er hin reyði liturin at finna.

BART VI

+ er tað harmandi at hoyra Fø- oya lögmann rópa tað eina + »seguliga hending«, tá teir selja + eitt av okkara nýggjastu fiski- + forum úr hondunum á fiski- + monnum og til hitt ræðuligasta + kúgingarvald mótvægis teimum + neyðars, svørtu íbúgvunum í + Suðurfirku — hetta landið, sum + allur heiminur — UTTAN + HITT FØROYSKA LANDS- + STYRIÐ — roynir at boykotta + fyrir at teir svørtu skjótari kunnu + vinna sær frælsi og menniskjans- + lig livikar.

— Tað eru tey, sum við hvørt bara hava pengar í tonkunum — og onga aðra staðir!

— Er nakar stórir maður foddur her í býnum?

— Nei, so vitt eg veit bara smá- børn!

Skipafelagið Føroyar

greiðir allan fluttning

á sjógv
á landi
í luftini

Bíleggið ferðaseðlar

Pf. Skipafelagið Føroyar

Tlf. 1225

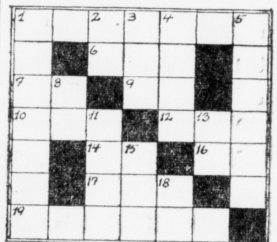
— Heldur tú ikki, at vit skulu hava hetta til barnarúm?

— Ja, men vit hava eingi børn enn.

— Nei, men vit kunnu brúka tað til vantarum so leingi.

BARNAMATUR

KROSSORD:

Yvir: 1) land 6) stova 7) kann 9) mál 10) pappír 12) djór 14) tóni 16) sum 17) nevndust 19) prikar

Níður: 1) opildi 2) vekt 3) smá- kykt 4) ílat 5) dalaði 8) tíðarskeið 11) skrivandi 13) í rokning 15) gamal bókstavur 18) gonguverk.

SØKKIÐ BISMARCK!

eftir C. S. FORESTER
umsett hevur MICHEL NIELSEN

(Frankhald) í London tók hin ungi yvirmaðurin boðini, hann fekk pr. telefon uppáttur í operatiónsrúminum. »Snarboð frá Suffolk. Rodney er byrjaður at skjóta. King George V er byrjaður at skjóta. Bismark svarar aftur. Bismarck er raktur. Hann er raktur uppáttur einaferð. Teir mennir, sum søtu í operatiónsrúminum og hoyrdu, hvat hann segði kundi lættliga hugsa sær til, hvat ið gekk fyrir seg. Í tí Bismarck innstillaði kanónir sínar reistust niðurslógini frá tí fyrsta skotinum hjá Rodney rundan um hann og aðrenn hann kundi skjóta, komu niðurslógini frá King George V. Illa nokk høvdu hansara egnu kanónir talað, fyrr enn annað kanón- tórnið framan fyrir varð rakt av einari granat, sum sprongdið við einum braki. Lufttrýstið og sprong- stykkini fóru sendandi yvir alla brúnna, sum knappliga broyttist til eitt sundur vriggið skepils av jarni og stáli; allastaðni lógu rúgv- ur av lika so sundur vriggiðum lik um. Har millum Lindemann — lættur at kenna av riddarakross- inum við svorði og diamantum — og Lütsen. Yvirmaðurin við tele- fonina helt fram við síni frágærl- ing um, hvat ið fór fram. »Bis- mark brennir aftan. Bismarck raktur. Bismarck uppáttur raktur. Fremsta kanónitórnið hjá Bismarck er óbrúkligt. Ein annar yvirmað- ur legði uppi. »Boð frá Ark Roy- al, sir. Öll flogforin eru farin av stað. «Ark Royal? eg haldi ikki, at teir kunnu gera nakað har,

men tað er púra beint at senda teir av stað.»

Á flugvaradekkinum á Ark Roy- al hoyrdest kanónskotini skiliga innimillum skjóðið av motorum, sum acceleraðu og drivu flogforin av stað. Likindini vóru so ring, sum tey uppá nakran hátt kundu vera; skipið dansaði á teimum høgu aldonum undir tí lága, gráa himmalinum, men tó eydnaðist við nokkum stríði at fáa flogforin upp, seta tey í formatión og flúgva norðureftir. Ikki vardi leingi, aðrenn forarapiloturin hann, hvat hann leitaði eftir. Yvir havið strekti seg eitt veldugt roykskýggi, og har móti fléyg hann. »Góði Gud,« mutlaði forarapiloturin. Roykurin velti út úr Bismarck, sum longu var oyðilagdur at kalla full- komiliga. Onki var eftir av nokk- um uppstandandi, sum t. d. maste- ar, skorsteinar ella brúgvn, all lá í sordi. Men inni í roykinum sá hann skiliga eina heila skóg av høgum reyðum flammum koma buldrandi upp frá skrokinum. Men lögdi hann, var tað ikki eld- ur, sum fekk hann at hyggja so nóg. Nei, tað vóru tey framhald- andi springvotini av niðursløgum alla vegin runt. Tvey slagskip oystu hann yvir við granatum bæði frá størri og minni kanónum, og kruss- ararnir luttóku við teirra 8. tumma kanónum. Tað var at kalla ikki ein einasta lota, hvar hann ikki var umgivin av niðursløgum, men tá piloturin flutti eyguni burtur frá hesum vatnleikinum, sá hann

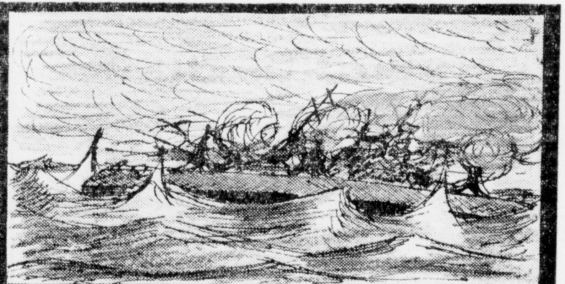
nakað annað: frá gronini til reyva- ina tá sundursorðaða skrokk- inum kundi hann siggia granat- brestirnar og eldgosini, sum harav stóðust. Haruppi frá »Swordfish«- inum kundi hann skiliga siggia alt.

Hann sá, at tey fremstu kanón- tórni vóru óbrúklig, annað við takinum avsprongt og kanónirnar peikandi beint upp í loft, og hitt við kanónum heingandi niður við sjóina, men tað aftasta tórnið var enn í ordan. Hann sá í hvussu ferð eitt litið skýggi koma út úr kanónum og móti King George V, sum enn hömdaðist sum ein skuggi langt burtur, og í seinastu lotu sá hann eitt annað. Pinku- smá skepils söust her og har fara leypandi í havið. Hann vendi flog- farið burtur frá hesum ræðuliga og forði allar aftur til Ark Royal. Her kundu tey neyðarsligu »Sword- fish«-flogforin ikki gera nakað torpedoolop. Hann hevði sæð tær størstu krefturnar hjá sjókrignum, men hann visti onki um hvussu litið her var eftir av tíð og fjar- stóðu. Hann visti onki um, at tey seinastu tonsini av olju í hesi lotu vóru pumpaði inn í fyrini á teim- um bretsku slagskipinum, at teir týsku U-bátarnir bert fáar tímar seinni komu streymandi til fyrir at taka lut í bardaganum, sum fór fram bert fáar fjórðingar uttan- fyrir tað markið, hvar tey týsku flogforin í Frankariki rúkkur.

Meðan hann forði flogfor síni aftur til Ark Royal, helt hin ungi yvirmaðurin í operatiónsrúminum í admiralietinum fram við at taka boðini, hann fekk uppáttur: »Bis- mark aftur raktur. Hann er bert eitt vrak nú. King George V og Rodney vanda.« Teir høgu yvir- mennir hugdu at hvørjum øðrum, tá teir hoyrdu hetta. Admralurin hugdi at urinum. »Tað er sannliga eisini í seinastu lotu. Teir hava akkurat olju nokk til at koma heim, har eru ikki fimm minuttir

at lata fara til spillis.« Her eru eini boð frá slagskipinum, sir.» segði ein annar ungi yvirmaður. »Skip við torpedum fara fram fyrir at sokka Bismarck.« Og her er Suffolk aftur, sir.» segði hin fyrsti ungi yvirmaðurin. »Dorset- shire fer fram nú.« Bismarck var longu so smátt farin at sokka, tá Dorsetshire nærkaðist tí brenn- andi, tilonkisgjorda vrakinum. Tveir fjórðingar burturfrá, seynt

hann tvær torpedoar, sum brustu á stýriborðs síðu á slagskipinum. Hálvannan fjórðing burturfrá skjeyt hann aftur tvær torpedoar, sum brustu á bakborðs síðu. Hann rullaði tungliga runt og sakk, meðan havið lá tómt eftir, bert yfir- skað við vrakleivum og menn- skjaskeplum. »BISMARCK ER SÖKTUR.« segði tann ungi yvir- maðurin í operatiónsrúminum. »BISMARCK ER SÖKTUR.«

Endin á Bismarck

Tann ungi yvirmaðurin segði hesi orð við lagari rødd, men ekk- oíi av teimum breiddi seg og hoyrdist kring allan heim. Í hundraðavis av londum skundaðu útvarpspeakarar at taka tey upp- aftur fyrir teimum lurtandu fjöld- unum. Á hundraðavis av ymiskum málum ljóðaði tað í risavirskrift- um: »BISMARCK ER SÖKTUR.« og í millionvis av lesarum sóu tað. Forsetismálaráðharrar og statsvir- hovd hoyrdu orðini, og skiltu tey. Admralar í hópatali av flotum byrjaðu at seta hendingarnar sam- an og geva góð ráð til stjórnir teirra viðvíkjandi teim politisku og militærtæknisku fylgjunum av hendingini. Og tað vóru konur og meður og børn, sum hoyrdu orð-

ini við somu kenslum, sum mamma Nobby, tá hon hoyrði um Hood.

Hetta er søgan um, hvussu tað kanska hevur gingið fyrir seg. Sam- røðurnar hevur skaldið sjálvar gjørt, sjálvst um hann ikki veit tað minsta sindrind um, hvørji orð veru- ligu vóru segd, men hann ívast ikki í, at orðini kundu verðið segd so- leiddis. Burtursæð frá einklutum hendingum, sum ikki eru kendar, ella sum ikki kunnu verða almann- akennt, endurgivnar, og sjálvst um nógvir av teimum monnum, sum her eru við ikki vóru til, vóru utt- an iva aðrir, sum líktust teimum.

ENDI.